

Renastere

VS.

Continuitate

Instantă
sau
parchet?

Pag 4

PAG 7

**Democrația, cenzura
și tehnologia**

Din nou, în paginile revistei

(un interviu
cu Sorin Curelea)

Pag. 6

Spre noi orizonturi
(despre cele mai arătoare aspecte ale profesiei de
grefier, ne vorbește judecător
Cristiana-Mihaela Crăciunescu,
directorul SNG)

Pag. 5

**Primii pași
pe aerodrom**

Pag 9

Pag 8

Poesis

Ne-am confruntat din primele ore din viață de cursant cu incurcătura alegorii: parchet sau instanță.
 Realizarea unei reviste te face să simți că trăiești, că ai ieșit din cercul strâmt al obișnuințelor. V-ai gândit vreodată că timp ații alocat până acum pentru activități de pe urma cărora nu a rămas nimic palpabil?

Interesant și că nici un coleg nu s-a plâns de lipsa de idei. Poate de aceea se vorbește de 1% inspirație și 99% transpirație.

Amănunte, în pag. 2

PROGRAM DE „PARCHETIST”

„Una din cei 13 de la 7

LUNI:

05:30 De ce nu am pierdut trenul????!!;
14:00 Vizualizare + unde ai găsit ® ? + Mă enervez!!!! + De unde luăm evidențiatorul? + Am pierdut tabelul!!!!!!! + Nu ai dat SAVE ? + Trebuie???????

16:00 Mortăciune.... punem la mapă... unde e urmă?... conducăjă... opis... dosarul pe unde mai e?...șefu: vreau și eu o semnatură.

18:00 - Mai mișcăm

MARTI:

10:00 Judecăți și execuțăți

12:00 De ce mi-ar place contraventionalul?

14:00 O seamă de cuvinte = O sumă de greșeli

16:00 Dezamăgiți

16:45 Acasă! Mai vrem!

MIERCIURI:

11:45 Câtă de „F”? 3 = normal

12:00 Urmariti, declinati, dar competenții

14:00 Tot urmariti, dar obositi

16:00 Statisticenii de măine: existente la începutul anului = rămase nesoluționate la sfârșitul anului...

18:00 Pe Dealul Mitropoliei

Suntem curioși... restul în pagina 4

RENASTERE

vs.

CONTINUITATE

Motto: Să lupți, să cauți, să găsești și să nu te plângi niciodată!

Alfred Tennyson

Socida

Ne-am confruntat din primele ore din viața de cursant cu în- doar șase luni. De vreme ce cu mândrim, pentru că primul număr

curcătura alegerii: parchet sau toții avem la îndemână 24 de ore l-am scos... instantan. Am avut o săptămână la în fiecare zi, totul depinde de dispoziție ca să alegem și despre modul în care ne organizăm tim- asta s-ar putea scrie un alt pul. Chiar nu se poate rupe o să te reprezinte și să fie de fo- articol. Însă, în privința revistei jumătate de oră la sfârșit de los, să inspire și pe alții. Menirea nu ar trebui să stăm la îndoială săptămână ca să-ți înscrii ideile școlii e să ne transforme în (mai mult de o lună!!). Revista se pe o foaie? Orelor acelea moare profesioniști, în vreme ce scopul va face! Este un obiectiv perfect care le petreceți în autobuz, revistei este de a scoate la ie- realizabil. Vom demonstra astfel troleu, microbuz sau tren nu lăsăm oamenii din spatele profesio- colegilor noștri din promoția le-ați putea da o întrebunțare? niștilor, cu pasiunile, preoccupări- 2006-2007 că putem face în să- De fapt care e activitatea nouă se luni (cu efective scăzute) ce și voluntară căreia i-ați face loc n-au reușit ei în nouă luni. Apoi în viața voastră? V-ați gândit să nu uităm că viața trebuie vrednodată cât timp ați alocat până trăiti cu pasiune. Realizarea unei acum pentru activități de pe ur- reviste te face să simți că ma cărora nu a rămas nimic trăiești, că ai ieșit din cercul palpabil?

strâmt al obișnuințelor. Din con- Interesant e că nici un coleg sumator de informații și opinii nu s-a plâns de lipsa de idei. Poa- devii autor și vocea ta se face te de aceea se vorbește de 1% auditză.

Revista începe ca un vis, care nu dispără cu primele raze ale formei în care se mate- dimineții, ci ne urmărește zi du- rializează ideile lor. De vreme ce pă zi până putem spune cu mân- revista nu e de vânzare și nu drie: *It's a dream come through.* concurăm cu nimeni, stângăciile E o ocazie unică în viață. Să nu în exprimare pălesc în față spună nimeni că nu are timp. interesului manifestat pentru ca Timp există întotdeauna pentru revista să existe.

lucrurile importante. Rămâne de Putem fi comozi sau putem săzut ce e important în Școala rămâne în istoria școlii ca o pro- Națională de Grefieri. Doar să moție care a continuat tradiția. Învățăm pentru un loc mai sus pe La anul, proaspătii cursanți vor listă? Doar familia? Familia este răsfoi și fragmente din revista importantă, ei îi dedicăm toată noastră, prima promoție cu spe- cializare parchet/instanță. Re-

Să nu uităm că la SNG stăm vista noastră cu care ne învățăm contează ceea ce lași în urma ta. Acel ceva ar fi bine

dispoziție ca să alegem și despre modul în care ne organizăm tim- în urma ta. Acel ceva ar fi bine asta s-ar putea scrie un alt pul. Chiar nu se poate rupe o să te reprezinte și să fie de fo- articol. Însă, în privința revistei jumătate de oră la sfârșit de los, să inspire și pe alții. Menirea nu ar trebui să stăm la îndoială săptămână ca să-ți înscrii ideile școlii e să ne transforme în (mai mult de o lună!!). Revista se pe o foaie? Orelor acelea moare profesioniști, în vreme ce scopul va face! Este un obiectiv perfect care le petreceți în autobuz, revistei este de a scoate la ie- realizabil. Vom demonstra astfel troleu, microbuz sau tren nu lăsăm oamenii din spatele profesio- colegilor noștri din promoția le-ați putea da o întrebunțare? niștilor, cu pasiunile, preoccupări- 2006-2007 că putem face în să- De fapt care e activitatea nouă se luni (cu efective scăzute) ce și voluntară căreia i-ați face loc n-au reușit ei în nouă luni. Apoi în viața voastră? V-ați gândit să nu uităm că viața trebuie vrednodată cât timp ați alocat până trăiti cu pasiune. Realizarea unei acum pentru activități de pe ur- reviste te face să simți că ma cărora nu a rămas nimic trăiești, că ai ieșit din cercul palpabil?

strâmt al obișnuințelor. Din con- Interesant e că nici un coleg sumator de informații și opinii nu s-a plâns de lipsa de idei. Poa- devii autor și vocea ta se face te de aceea se vorbește de 1% auditză.

Cei care au scos primele numere „știau că vor să facă revista, că au ceva de spus”. Atunci a fost vremea lor, acum e vremea noastră, când putem să noi dovedă de „inițiativă, spirit de echipă, entuziasm, interes și recep- tivitate”.

FLASH GREFIER

 Florina

La afișajul S.N.G. un anunț se organizează simulare de ședință împreună cu INM în civil și în penal - doritorii se pot înscrie pentru participare în calitate de grefier la una dintre ședințe, dar numărul aleșilor se limitează doar la doi.

În grupă fac anunțul și aflu că, pe lângă mine mai sunt doi colegi doritori, așa că înaintăm lista la secretariat cu trei candidați, nici unul cu cea mai mică experiență și fără să avem habar de ce vom face. Dar nu contează, deja suntem grefieri de instantă, așa că de ce n-am participa și la ședințe chiar simulate?!

Zis și făcut, spre norocul nostru, anunțul fiind dat din scurt, n-au mai apucat să-l vadă și alții, așa că cei înscriși au fost bineveniți. O colegă renunță în beneficiul celorlăți doi, așa că și suntem datorii vândută!

Și vine pregătirea... A dosarului, firește. Mă căznesc și după vreo patru parcurgeri ale acestuia, îmi formează o părere în

Despre profesia de grefier văzută de pe băncile Școlii Naționale de Grefieri

15 octombrie 2007, ziua în care am pășit cu emotie, nerăbdare și puțină temă, recunosc, la ceremonia de deschidere a anului școlar. Frumosu cuvinte s-au rostit atunci, parcă ne-au dat forță, ne-aur spirit incredere în noi și mi-am promis că o să încerc să „supraviețuiesc” în orașul astăzi atât de sufocant, departe de casă, singură, fără familie, fără prieteni aproape.

Începe o nouă „ofertă de destin” în viața noastră, un drum care nu va fi ușor, pe care îl vom parcurge, cu sușuri și cobișiruri. Va trebui să mergem înainte și să ne ridicăm în cazul în care vom cădea, pentru că, nu-i aşa, nimic valoros nu se obține fără a depune eforturi și a face sacrificii. Vor urma sase luni, în care formatorii noștri ne vor iniția într-o liceul de ședință, cititorilor, deprinderii metodei orară de dictigrafie. Ne vom izbi însă de probleme și vor apărea întrebări atunci când vom

ajunge pe scena justiției.

Rolul nostru, rolul grefierului, chiar dacă, la prima vedere de grefier? Nu stiu. Poate sati-

care acesta urmează să o aibă.

Ce aștepți am de la funcția lui, chiar dacă, la prima vedere de grefier? Nu stiu. Poate sati-

ce secundar, el implică muncă, facția pe care o ai prin contribuția

seriozitate și multe aștepături de la noi, aștepături și exigențe care vor crește conform previziunilor, ca urmare a perioadei de reformă ce traversează actual de justiție.

Va trebui să dăm dovadă de seriozitate, responsabilitate, transparență, imparțialitate, iar activitățile pe care urmează să le desfășurăm și atitudinea pe care urmează să o avem să fie în acord cu Codul deontologic, a căruia respectare asigură integritatea morala a grefierului și conduită pe

ta mărunt la înălțătirea actului de justiție și faptul că această funcție te pune față în față cu realitatea cruda.

Oricum, în momentul acesta suntem plini de incredere, în forță celor douăzeci și ceva de ani, ne vom înarma cu răbdare, amabilitate, vom lua aminte la toți și la toate și vom învăța.

Rămâne însă de văzut dacă vom și reuși.

 Trina

În primele zile de cursuri, senegistul promocii 2007-2008 ar fi putut fi comparat, fără a se greși pre mult, cu cetățeanul turmentat al lui Caragiale. Pare hilar, dar fiecare dintr-o cele două personaje (cetățeanul turmentat și senegistul dezorientat) s-au aflat la un moment dat într-o mare dilemă: în timp ce primul nu știa cu cine să voteze („cu eu cine votez?”), cel de-al doilea nu știa pentru ce să opteze (eu pentru ce să optez?). Cuvântul cheie în prima săptămână de școală a fost „optiune”. Era imposibil să nu-l auzi de 100 de ori pe minut. „Optizezi” pentru instantă sau pentru parchet? Dar de ce trebuie să „optăm” acum? Nu puteam fi și noi ca și ceilalți dinaintea noastră? De ce să nu „optăm” la termenarea cursurilor?

O mulțime de întrebări la care încercam să găsim răspunsuri și în care era aproape imposibil să nu se strecoare acest cuvânt! Aceasta pentru că, iată, promocija noastră a fost prima pusă în situația de a opta încă de la începutul școlii pentru una dintre cele două specializări: instanțe sau parchete. Am avut la dispo-

zitie patru zile în care am mers în vizită la diferite instanțe și depășim repede momentul și să ne vedem serios de treabă.

Parchete, cu scopul de a ne forma căt de căt o părere despre ceea ce ar însemna activitatea desfășurată de un grefier la o instanță, respectiv la un parchet. Timpul s-a dovedit a fi extrem de scurt, alegera a devenit și mai dificilă, astfel că în

momentul în care a venit ziua cea mare, vineri 19 octombrie 2007 (pe care o vom reține ca pe una dintre cele mai importante), fiecare a ales după propriul criteriu numai de el și

Așa se face că o parte dintre noi au venit hotărât de acasă pentru o variantă sau altă și nimenei sau nimic nu i-ar mai fi putut întoarce din drum. Alții au venit hotărâti să aleagă instanță, dar pe parcurs s-au schimbat opțiunea, fiind foarte entuziasmati de ceea ce au văzut la parchete. O altă parte, dimpotrivă, venise hotărât să aleagă parchetul, dar în final a decis că e mai interesantă munca de la instanțe. A existat și o altă categorie: aceia care, deși le-a plăcut foarte mult la parchete, au ales totuși instanță și invers. Îmi amintesc că au fost colegi care și-au schimbat opțiunea cu doar câteva secunde înainte de a semna pentru alegera facută. Oricare ar fi fost însă alegera noastră, nu am avut timp de regrete. A trebuit să

objinem în doar săse luni aceeași performanță pe care cei dinaintea noastră le-au obținut în nouă luni. Mult succes!

Nicu, viitor grefier

Gânduri, frământări, speranțe

Au trecut aproape 50 de zile! Au început primele testări și, o dată cu ele, un morman de emoții, frământări și speranțe. La bursa de visuri se înregistrau usoare palpitări! Ce mă fac dacă iau o notă mică? Voi ajunge deosebit de casă, ceea ce (pentru moment) sigur că e un dezastru!

Dar nu-i nimic. Mă ridic și o iau de la capăt. Încă nu-i total pierdut și nici totul căsiștag. Să vedem, totuși, partea plină a paharului: am început să ne cunoaștem mai bine și, cel mai important, am început

să înțelegem ce se vrea de la noi. Se vrea să fim profesioniști, să avem atitudine morală, să ne înfrângem slabiciunile și să ne etălăm calitățile; apoi să fim prieteni, buni colegi sau, altfel spus, să fim oameni, nu simpli figuranți. Trebuie să vedem această școală ca pe o provocare. Sîi cum orice provocare incită, mobilizează și dă speranță, n-avem decât să arătăm că suntem buni și că, precum Făt-Frumos, putem crește în săse luni căt altii în nouă. Să ne cărăm aşadar speranțele cu demnitate printre „elodii, mailați, zgromote și praf” și să ne găndim mereu că totul va fi bine. Vin totuși sărbătorile de iarnă și, în spiritul acestora, Moș Nicolae și-a propus să ne adune împreună ca să ne împărătară și feed-back-uri pozitive. Nu de altă, dar chiar aveam nevoie! „Nu vă sperați, că totul va fi bine!”, ne tot repetă o doamnă formator. Pe zi ce trece sunt tot mai convins că are dreptate și m-am hotărât să zugrăvesc în roz tot grilei cotidian. Așa încât eu vă propun să întocmîni repede o „Ordonanță de punere în mișcare a energiei pozitive” și să cereți vieții drepturile ce vi se cuvin. Veți fi surprinși să constațați că ați ajuns acolo unde v-ați dorit, păstrând în amintire, într-un colț, la loc de cinste, Școala Națională de Greferi!

Instantă sau parchet?

Crina

PROGRAM DE PARCHETIST

Urmare din pagina 1

JOI:

12:00 Comercial, comerciant, speculant
14:00 Am tabelul pe două pagini. + Unde e găleata? + Ai terminat?!?

16:00 EXTRĂDATĂ, deși am cooperat
18:00 Orbii dar norocoși: avem 10 degete
20:00 Epuizați

VINERI:

8:00 Fapte relevante și principii... Somno-roși pe la Strasbourg

10:00 Urmăriți în două variante:
Triste cei ce rămân, fericiti cei ce pleacă

SÂMBĂTĂ ȘI DUMINICĂ

Bifați varianta corectă:

- la parada militară (le stă bine în uniformă deși toți sunt la fel)
- la pomul de Crăciun (copiii am rămas)
- la „Cireșica” (e tot acolo)
- la „Caru cu bere” (ce vremuri...)
- aletele (vă privește)

Atât am avut de scris.

P.S. REZULTATUL CONTEAZĂ!

„Una din cei 13 de la 7

Tinând seama că sunt novice, că abia acum încep să deslușesc tainile acestei profesii, nu pot să expun un punct de vedere foarte pertinent. Pot spune că grefierul nu este doar acea persoană care scrie tot ce i se spune în sedință, aşa cum este percepută această funcție de cea mai mare parte a concetățenilor. Grefierul are foarte multe atribuții, care au devenit din ce în ce mai complexe. Acest fapt mă face să arăt că el reprezintă mâna dreaptă a judecătorului.

Sun la începutul unei cariere în domeniul juridic, un moment foarte dificil, ca în orice carieră. Faptul că încep cu Școala Națională de Grefieri, un mediu provocator, mă face să doresc să-mi depășesc limitele și să fac prădări pe măsură, să mă paști cu înțărâmul juridic.

Profesia de Grefier

 Robert

Normele etice ale grefierului sunt dezbatute în cadrul cursului de deontologie. Aceasta ne va ajuta în viitoarea profesie, deoarece ne evidențiază limitele în care va trebui să ne încadrăm pentru a nu pătrăzi imaginea justiției, modul în care putem contribui la menținerea încrederei cetățeanului în prestigiu justiției.

Justiția este într-o continuu reformă în România, reformă care se desfășoară lent tocmai datorită complexității și vastității domeniului. În această reformă a fost încadrat și grefierul, care a dobandit tot mai multe atribuții, care nu cu mult timp în urmă făceau parte dintre îndatoririle judecătorilor, ceea ce presupune un mare căstig pe scara încrederii acordate grefierilor, datorate profesionalismului și pregătirii tot mai elevate a acestei categorii de funcționari. O schimbare majoră este așteptată și în domeniul salarizării și al drepturilor grefierului, pe măsura îndatoritorilor tot mai numeroase și solicitante.

Școala Națională de Grefieri a reprezentat și reprezintă pentru promovile sale un punct de lansare nu numai în profesia de grefier, dar și în cea de magistrat datorită silinței colectivului profesional, profesori care fac uzor între instituții juridice foarte complexe prin aplicarea în practică, ceea ce a lipsit cu desăvârșire din programele facultăților de drept.

Mă declar foarte norocos că mă număr printre cursanții Școlii Naționale de Grefieri și acest lucru îl consider ca o investiție de încredere, care nu vreau să fie risipită.

Spre noi orizonturi

Pentru Școala Națională de Grefieri, formarea profesională a unui grefier al sistemului judiciar din România anului 2007 înseamnă nu doar assimilarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi. Aceasta presupune și o dimensiune esențială și complexă, pe care aș numi-o deschidere europeană.

Si nu cred că este doar un vis frumos sau, în orice caz, sper că acest vis este sau, poate deveni, și realizabil, având în vedere faptul că suntem una dintre foarte puținele școli din Europa specializate doar în formarea grefierilor, care se ocupă atât de formarea inițială, cât și de cea continuă a personalului auxiliar de specialitate din instanțele judecătoarești și parchete.

Pentru că, dincolo de ceea ce este specific sistemului nostru judiciar, în formarea de acest gen există, ca în orice domeniu, și valori universale recunoscute și aplicabile, nu putem decât să ne dorim să dialogăm, într-un mod căt mai construcțiv și creator, cu toți cei care, ca și noi, sunt preocupați de pregătirea profesională ce constituie premiza evoluției profesiei de grefier în Europa.

Ca o concretizare a acestei preocupări, la data de 31 octombrie 2007, în cadrul conferinței internaționale cu tema „Statutul și formarea profesională a grefierilor în Europa”, organizată de Școala Națională de Grefieri, și care s-a desfășurat la București - Hotelul Howard Johnson Grand Plaza în perioada 29-31 octombrie 2007, am propus înființarea unei rețele a școlilor de grefieri din țările europene, precum și a altor instituții care se ocupă cu formarea personalului auxiliar din justiție.

Participanții din Franță, Germania, Austria, Italia, Spania, Portugalia, Ungaria, Bulgaria, Republica Moldova și Albania, împreună cu reprezentanța Consiliului Europei – Ana Capello-Brillat – directorul Diviziile pentru Reforma Judiciară din cadrul Direcției pentru Cooperare Juridica a Consiliului Europei – au fost chemați să-și exprime părere cu privire la inițiativa Școlii Naționale de Grefieri în sensul înființării unei rețele internaționale a grefierilor similară Rețelei de la Lisabona a judecătorilor și procurorilor.

Și ecouriile au fost favorabile!

Doamna Ana Capello-Brillat a primit cu interes această idee și a exprimat disponibilitatea Consiliului Europei de a coordona o astfel de rețea. Urmează ca instituțiile interesate să transmită Consiliului Europei acordul lor cu privire la realizarea rețelei și intenția de a participa la constituirea ei. Participanții la conferință care și-au exprimat punctul de vedere au subliniat importanța unui astfel de demers, care ar putea facilita schimbările de experiență și de informații privind activitatea de formare profesională care se desfășoară în diferite țări, precum și colaborarea interinstituțională în acest domeniu pe plan internațional.

Este un prim pas, ce va fi urmat de mulți alții, spre un ideal comun: formarea grefierului european!

 Cristiana-Mihaela Crăciunescu,
Directorul SNG

Din nou, în paginile revistei

Reporter: Domnule Sorin Curelea, stiu că, nu în urmă cu mulți ani, ați fost și dumneavoastră cursant SNG. Ce schimbări ati sesizat față de perioada respectivă?

Sorin Curelea: În primul rând, s-a trecut la specializarea cursanților. Daică în trecut SNG era „provider” pentru instanțele de judecata - pregătind numai grefieri de sedință -, începând cu anul acesta, cursanții sunt puși să opteze de la început între instanțe și parchete.

În al doilea rând, față de perioada în care am fost cursant, se observă o creștere calitativă a pregătirii, creștere ce cred că se datorează urmatorilor factori: aceste ultime generații sunt formate numai din oameni care au studii superioare juridice și în strânsă legătură cu acest fapt, a fost ridicată stacheta la examenul de admisie.

Nu în ultimul rând, am observat o intinerire a colectivului de formatori (nota reporterului: interlocutorul râde), colectiv din care fac parte mulți dintre foști mei colegi de generație.

Reporter: Ce amintiri deosebite aveți din această perioadă și ce a însemnat pentru dumneavoastră absolvirea cursurilor?

Sorin Curelea: Nu o să vorbesc despre amintirile legate de cursuri. Ceea ce pot să vă spun este că mă număr printre fondatorii acestei reviste la care acum dau interviu (iarăși râde interlocutorul) cele mai frumoase amintiri fiind în strânsă legătură cu acest proiect ambios la acea dată. Primul număr a fost realizat cu ajutorul unei imprimante A4 și al unui xerox care ne-a

făcut suficiente probleme că să pierdem o noapte întreagă lipind coli A4 cu scotch pentru a obține o revistă în format A3. De altfel, toate week-endurile de dinaintea apariției fiecărui număr semănau cu două, trei zile petrecute în spital; să explic: noi, cei care ne ocupam de tehnoredactare, concept și așezare în pagina veană veniri dimineață la SNG, la cursuri și mai ajunsem acasă duminica seara sau luni dimineață; în tot acest timp, ceilalți colegi de redacție, care mai ajungeau pe acasă, veneau prin rotație sămbăta și duminică aducând cu ei cite un borcan de compot, gămăzusca, cete o portocală, banană, iaurturi etc., ceea ce de-a lungul timpului devine un ritual.

Reporter: Cum este să fi profesor acolo unde alătura cursant?

Sorin Curelea: Eu nu sunt profesor. Eu sunt un viitor coleg de-al vostru care are în plus față de voi doar o leacă de experiență în cîmpul muncii și care încearcă să vă introducă în atmosferă, astfel încât, atunci când veți începe munca să fiți capabili să vă descurcați sau să știți să răspundeliți mai usor la diversele provocări la care veți fi supuși.

Reporter: Ce credeți că s-ar putea face pentru îmbunătățirea activității personalului auxiliar de specialitate al parchetelor din România? Care ar fi punctele slabe la care ar mai trebui lucrat?

Sorin Curelea: Din păcate, omul este punctul slab la care trebuie lucrat. Aici intervinem scăla, care are misiunea de a va săluia, de a vă trasa coordonatele conduitei pe care trebuie să o adoptați la locul de munca. Cel mai mare căsăgîr pentru școală este acela că de 2-3 ani încep reușete să selecteze prin condiții de admisire la cursuri și prin concursul în sine oamenii pregătiți profesional - din punct de vedere referitoare - urmând ca pe parcursul celor săse

luni să pună accent pe practică și deontologia profesională.

Reporter: Ce v-a determinat să optați pentru activitatea de parchet?

Sorin Curelea: Nu mi-a plăcut nici-oată ideea de „a intra în ședință”. Practic, în instanță, indiferent că ești grefier sau magistrat, viața ta se desfășoară între „două termene”. Este doar punctul meu de vedere.

Reporter: Ceea ce se învăță în școală este foarte util municii de mai târziu. Totodată ne dăm seama că teoria nu-i ca practică. Atât întăripătorul greutăți, cel puțin la început, la locul de munca? În ce au constat și cum le-ați depășit?

Sorin Curelea: Răspunsul la această întrebare este foarte simplu: la data cand eu am absolut, nu se pregăteau decât grefieri de ședință, deci în școală, eu nu am făcut nici un fel de pregătire legată de activitatea din parchete. Din acest punct de vedere - și aici revin la prima întrebare - suntem foarte hororizați și antrenajați pentru ca voi faceți atât pregătire teoretică separat de colegii voștri din instanță că și practica la parchet, unde veți avea ocazia să vedeti cum se desfășoară activitatea în aceste instanțe.

În ceea ce se privește greutățile întâmplate, am avut noroc de un colectiv format din oameni (de la primul procuror și până la colegii mai tineri) care m-au ajutat să le depășesc destul de repede dar și să „fur mereu din mers”.

Reporter: Satisfacțile profesionale sunt pe măsură așteptărilor?

Sorin Curelea: Nu. Încheiere, vă rog să ne dați cîteva sfaturi care să ne ușureze „adaptarea” la locul de munca?

Sorin Curelea: Nu lasați pe nimene să vă eclipsize personalitatea!

Vă mulțumim!

„ Morcovatza & Socida

Un nou drum în Profesie

Ioana

Cu privire la profesia de grefier constatăm că surpriza că mentalitatea este învecinată, deși în ultimii ani opinia publică a acceptat să întrevadă utilitatea și importanța unei astfel de profesii. Nu secură a fost perioada în care grefierul a fost privit ca un om cu o pregătire profesională precară, cu studii puține, un simplu executant, un tehnoredactor care transportă dosare din biroul de judecătorului sau în sala de ședință și invers. A venit timpul ca această imagine să se schimbe, micării pentru faptul că ea mai corespunde realității.

Atenția acordată în ultimii ani acestor profesii de către foruri de specialitate juridică națională și internațională susține ideea de mai sus. Grefierul este persoana care, având studiile cerute de lege și promovând un anumit concurs, ajunge să lucreze alături de judecător sau de procuror în amplu și complicatul proces de aplicare a legii în cadrul unui sistem judiciar în continuu schimbare. Grefierul a ajuns să fie o persoană din ce în ce mai bine pregătită profesional, cu studii

semantificative, de specialitate. La îmbunătățirea proprietății imaginii este dator să contribuie insuși grefierul.

Aspectul îngrădit, o jumătate morală, impeccabilă, îndeplinirea mandatelor conform legii sună doar căteva dintre obligațiile care îl revin acestuia și care îl vor optimiza statutul actual. Nu vor mai trece mulți ani pînă ce grefierul va fi privit ca un asistent indispensabil al judecătorului cu care va face echipă și căruia îl va completa munca.

Corpușul grefierilor trebuie să contrubuite la apărarea prestigiu-lui justiției, să dea dovadă de profesionalism în desfășurarea activității, să respecte secretul de serviciu. Dejuraarea unei funcții publice în cadrul sistemului judecătoresc constituie o înaltă responsabilitate, justificată de încrederea pe care cetățenii o investesc în integritatea angajaților din ramura judecătorescă.

Fenomene externe (cum ar fi integrarea României în Uniunea Europeană) și interne (precum adoptarea unei legislații semantificative în domeniu – Legea nr. 567 cu privire la statutul personalului auxiliar din instanțe și parchete; Codul deontologic al grefierului; Regulamentul de ordine interioră al instanțelor, respectiv, al parchetelor etc.), inclusiv înființarea Școlii Naționale de Grefieri, își pun amprenta inevitabil și benefic și asupra statutului grefierului din România.

Unul dintre cele mai importante drepturi într-o societate democratică este dreptul la liberă informare. În concret, pe lângă presa scrisă, care are o importanță vitală, avem și mass-media audio-vizuală. Pentru mulți, aceasta din urmă se rezumă la cele căteva canale de cablu sau la antenele parabolice setate pe același programe româneni sau cu subtitrare în română, plus internet.

Cam asta ar fi tot în concepția acestora. În realitate, lucrurile sunt mult mai ample și implică mai interesante. Începând cu anul 1988, când a fost lansat primul satelit adresat consumatorilor casnici - ASTRA -, trecând prin explozia digitală din cca de o două pauze a anilor '90 când acest sistem DTH (direct to home) s-a stabilizat puternic, ajungem și în zilele noastre când vedeam că internets-a alăturat acestui fenomen și dușii de un bârboș. În locul pământului dezrobit apar față brici și uzine mărete, iar jării ruini și mai încap în piele de bucurie. Tot la emisiunea pentru copii de la același post o prezentatoare drăgălașă le explică celor mici că se înplinesc 40 de ani de când s-a creat nu stiu ce organisme mărej de stat. Mutând mai departe la antena spre fostul Arabsat putem întâlni canale arabe mai „democratice” ce difuzează filme americane cu sunorul

pașnic la vale. Timpul ireversibil se scurge și ajunge pe la sfârșitul lui 2001 când se anunță prezența lui Bin Laden la Al Jazeera în prima casetă de după atentate. Momentul

cel aşteptat se iveşte în cele din urmă şi o lume întreagă preia transmisia live. La CNN începe să traducă o persoană din arabă în engleză dar omul e cam varză la traduceri. Începe: „we wantaaaaaaaaaaaa to fight iiiiiiiiiiiiiiiii againstaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” şi o ţine tot aşa de te dor creierii și nu pricpei nimic. În același timp un alt translator de la canalul ABC redă fluent și impeccabil vorbele lui Bin Laden. Stai și te întreb cum de o televiziune atât de lăudată ca CNN nu poate să-și găsească din mii de arabi americaneni un traducător decent. Vremea își

ul. Dacă ziarele le poți cenzura ușor, iar comercializarea celularele să o controlezi, în ce privește net-ul și sateliții e cam greu să stopezi/limitezi fenomenul.

O definiție simplă a democrației și mi tocmai academică spune că poate fi considerată ţără democrată aceea în care poți spune liber că șeful statului este un bou, iar tu ca cetățean nu ești pedepsit pentru asta și nici familia ta nu suportă vreo consecință negativă.

Revenind la internet și calculatoare rămâne de văzut cum vor degurge lucrurile în războul tăcut ce durează de ani și care se poartă între Windows și Mac. S-au făcut pași importanți și neoficiali în decodarea OS-ului Mac și adaptarea acestuia pe PC.

Silvia

a tînut pasul cu el.

In Romania, numarul persoanelor ce si-au cumparat antene parabolice este de zeci de mii sau, in cel mai fericit caz, sute de mi. Se apreciază că aproximativ 28% din populația țării ar avea acces la internet.

În domeniul antenelor puțini sunt cei care au fost curioși să vadă pe lângă pașechete autohtone de programe și ce se ascunde pe ceilalți sateliți. Astfel ar fi putut observa regimurile politice din alte state și ar fi fost mai bine informați decât din jurnalele de știri ce folosesc de multe ori informații false. Mutând antena pe Hispasat se poate recepționa în bune condiții canalul „Cubavision”. Interesante sunt desenele cubaneze în care americanii imperialiști potrec pământul sfânt al Cubei, dar „numă” ce vezi că sunt respinși de niște băieți mici îmbrăcați în verde ce au mitraliere și sunt con-

in original și subtitrarea în arabă. Urmărești filmul și, la un moment dat, vezi cum într-o eroine principală foarte veselă pe ușă iubitelui său și dintr-o dată își părăsește. Prima impresie pe care îți oferă este că ori fata aia e nebună, ori că îți va prea prost și nu te traduci din engleză în română cum trebuie. În realitate tu

nu și că partea în care persoana respectivă dă peste ultimul său ce-și facea de cap cu amanta a fost tăiată la montaj. ...Dar timpul trece și antena mută în altă poziție. Începe bombardarea Iugoslaviei de către N.A.T.O. Mai toate programele din țările apropiate de zona de conflict își întrebuințează emisiunile și preau de pe CNN transmisurile cu bombardamentele. Comutăm și pe canalul televizuiului sărbă și observăm cu stupefacție că nu se transmite nimic despre acest lucru tragic și că în schimb avem un documentar în care un răusor curge înec și foarte

vede de treaba ei și încep să bombardamenteze asupra Irakului. Deși acest stat se află în război cu britanicii, totuși, în televiziunea centrală din această țară sunt difuzate retransmitări ale meciurilor din campionatul englez de fotbal. Deh - încă se mai simte ceea ce Bagdadul a fost un mare centru cultural...

Paralel cu explozia canalelor tv și a celulelor se mai produce în lumea contemporană încă o revoluție - cea a internetului. Numărul utilizatorilor deja a ajuns la cote mari. De aceea regimurile politice antidemocratice se tem teribil de aceste două miileșe: parabolicele și net-

Mulți așteaptă ca Mac să anunțe compatibilizarea sistemului lor cu PC-urile de zi cu zi. Atunci am avea o concurență adevărată în domeniul calculatoarelor.

Destulă populație naveghează pe net, dar își limitează căutările la chat-uri, mânecile, bărfe, sări de doi lei despre „vedete” sau alte lucruri mișcuse și neglijăază lucrurile cu adevărat importante. Trebuie lor. Se uită că internetul a avut drept scop crearea unei rețele militare, științifice și educative.

La urma urmei, orice om are dreptul de a fi ignorant. Numai el hotărăște dacă și-l exercită. Cei care renunță la acest drept descoară un adevarat paradis informațional cu biblioteci ce au milioane de volume în toate domeniile, cu encyclopedii vaste, imagini superbe cu planeta noastră, colecții întregi de muzică bună și alte minunătii media. Designur - mai rămâne problema de copyright.

Povestea mea

✓ Nemo

Povești, povești, povești... Povestile de viață. Sunt atâtăine în jurul nostru și nici măcar nu le observăm, iar să ne dăm ostencala să le cunoaștem nici nu se pune problema. Suntem atât de prinși în vîrtejul cotidian încât nu știm, sau nu vrem să știm, că fiecare dintre noi și un actor (a nu se căiti reclamant) ce-și joacă rolul destinat în piesa vieții și că în spatele fiecărui rol se ascunde de fapt o poveste.

Povestea mea, povestea ta, povestea lui, ... Povestile vesele și triste.

Povestea mea nu-i una tristă. Numele meu, poate, nu înseamnă nimic pentru mulți dintre voi. Nici u-nul dintre voi însă, pentru mine nu este un anonim.

Povestea mea de viitor grefier începe în urmă cu câțiva ani, pe vremea când deve-neam studență la facultatea de drept. Nimic nu se compară cu anii aceia: libertate, tinerețe, exuberanță, veselie, energie, vise... Trăiam cu impresia că lumina-nțreagă era pe măna mea.

Într-o zi, însă, viața a vrut să-mi demonstreze că nu e tocmai o prăjitură cu frisă. Parcă aud și acum cuvintele care mi-au

retezat zborul: „Aveți cancer... Nu-i timp de pierdut... trebuie acționat urgent!”

În asemenea momente, totă viața și se derulează prin fața ochilor, amintirile vin peste tine sufocându-te și o mulțime de întrebări se îngheșue să caute răspunsuri: „Oare unde am greșit?”, „De ce eu?”, „E o pedeapsă ce mi se întâmplă?” etc. și, inevitabil, te întrebă ce este cu adevarat important în viață.

Am înțeles atunci că pentru mine e importantă familia, sunt importanță omenești pe care i-am cunoscut, lucrurile pe care le-am învățat, locurile de care le-am văzut, cărțile pe care le-am citit, experiențele trăite. Toate acestea fac parte din „avera” mea cea adveră, pentru că sunt una cu sufletul meu și le pot duce cu mine orizonte.

Am hotărât atunci că, indiferent de voi mai trăi un an sau o mie, voi face tot ce îmi stă în putință pentru a-mi spori bogăția.

Așa am ajuns aici cu voi, sporindu-mi cunoștințele subtoate asupra șei, de parcă timpul să-si intors, retrăind cei mai frumoși ani ai vietii mele. și voi sunteți bogăția mea și de aceea nu sunteți pentru mine niște anonimi.

Să ne oprim, măcar din când în când, din ireușul amețitor în care ne zbatem (Oare pentru ce? Merită?) și să ne aplecăm cu susținut deschis asupra semenilor noștri. Vom descoperi povestii nebănuite, dar mai ales vom afla că avem nevoie unii de alții pentru a ne face viața și mai frumoasă. și mai bogată.

DESPRE ATMOSFERA ȘI STRESUL MARCA SNG

✓ Gabriela

S-a produs o schimbare... O schimbare în sine sau în râu? Vă las pe voi, dragi colege, să răspundeti. Știi sau măcar bănuii la ce mă refer. La durata cursurilor Școlii Naționale de Grefieri, care în prezent este de şase luni.

Voi incerca, în cele ce urmează, să abordez câteva aspecte legate de viața școlii de până acum, despre atmosfera din ultimele două săptămâni ale lunii noiembrie 2007 și altfel.

Ziua de 15 octombrie 2007: o zi plină de bucurie, de fericeire, de emoție (pozitivă), de cunoaștere a noilor colege, dar și a unora dintre formatorii. O atmosferă caldă, prietenosă... A trecut.

Urmează „divizarea” noastră în grefieri pentru instanțe și grefieri pentru parohete. Încep cursurile. Orar oarecum încărcat, cursuri dimineață, cursuri după-amiază.

Trec săptămânilor, luni-

le... Ceva s-a schimbat. Sau noi ne-am schimbat? Este o atmosferă tensionată, încordată, pri-viri reci, indiferență. Da, și să doamnă formatoare.

Nu uită că cu „el” stă-mătăi colegi? Il lăsăm să ne doboare? Să ne demoralizeze? Că, la „COMUNICARE”? Printre până la urmă, despre asta e vorba, nu credeti?

N-avem timp să învățăm, n-avem timp să ne odihnim, n-avem timp să mânăcăm, n-avem timp..., n-avem timp... Păi, acuma, dacă ne găndim numai la „n-avem timp” nu ne stresăm și mai tare?

Să nu mă înțelegeți greșit. Situația e nouă și nu e ușoară. Orășul și așa, la școală și aşa...

Nu uită, că atmosfera o creăm noi, oamenii, nu se crează singuri. Probabil că mulți dintre noi (sau majoritatea) nu am fost obișnuiți cu un astfel de ritm. Ritm alert, cu zeci și sute de informații. DAR TREBUIE

SĂ NE OBİŞNUIMU. Cu temere, ne limită și testări neașteptate și pe neprăgite (cum zicea o nu uită: STRESUL).

Ce ne facem cu „el” despre el și vorba. Mai întîi minte prelegeerea de e boare? Să ne demoralizeze? Că, la „COMUNICARE”? Printre până la urmă, despre asta e vorba, nu credeti?

N-avem timp să intr-un anume mod.

Depinde de NOI cum

il „gestionăm” și că de mult ne

lăsăm afectați de el.

Deci, atenție: STRESUL NECONTROLAT (ȘI NESUPRAVEGHEAT) DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚIL.

Și fiindcă, am găsit și „vinovatul” eu zis să-l con-damnăm la detinuire pe viață. Fără drept de eliberare condi-tionată. În speranță că nu vă-am „stresat” prea mult, vă urez tuturor „SĂRBĂTORI FERICITE!” și „LA MULTĂ ANI!”

● Nu vă lăsați amagiți de dilema instantă sau par-chet: alegeți cu inima și, n-ar fi rău, și cu capul.

● Nu aruncați nimic, nici un cap de atâj: nu uitai, nimic nu se pierde, totul ajunge la mapa pri-mului procuror!

● Când se apropie examenile și formatorii vă spun că totul va fi bine, încercați să vedeti că binele nu pică din cer, ci are nevoie de multă muncă.

Sfaturi

Pentru Generația Viitoare

● Dacă se vor исa animozități între colegi, nu vă distraji pe seamă lor: mâine voi vezi fi în centrul atenției, iar poimâine, cu toții la Cireșica (la câteva minute de scoală, față în față cu liceul Ghe. Lazăr, pe care, de altfel, îl veți putea admira de la balcon).

● Aveti grijă ce spuneți și ce faceți, colegii abia așteaptă să vă pună o porcă (eu știu, am deja vreo trei).

● Să nu vă lăsați niciodată pradă ideii că aveți suficient timp să le faceți pe toate: timpul este o noțiune oricărui fugăru, dar la SNG devine o adevarată gaură neagră.

Cam atât ar fi de spus, restul le veți afla din sursă directă.

✓ Morcovatza

Primii pași pe aerodrom

Motto: O dată ce ai încercat zborul, vei păși pentru totdeauna pe pământ cu ochii ridicăți spre cer, acolo unde ai fost, și vei dori mereu sa te întorci. **Leonardo Da Vinci**

Dorina

Ajuns cu un autobuz cam oboisit în dreptul unei cărării care se pierdea între două imense câmpuri pe care se ridicau semete tulpinile de grâu, iar pe partea opusă un munte pălăriorele care abia se deschideau ale florii soarelui. Un tablu superb!

Aveam de mers pe jos cam doi kilometri și ceva până la aerodrom, vremea era frumoasă, noi veseli și nici nu am știut când ne-am apropiat, dar am simțit cu toții fiorul inconfundabil al acelui loc. Am auzit motoarele. Da. Erau motoarele avioanelor sportive! Am devenit mai veseli și, cuprinși de emoție, am mărât pasul. După o iarnă în care dobândisem o condiție fizică remarcabilă, abia așteptam să facem primul salt. Și uite că a venit și ziua aceea... Acum parcă venise prea repede, ca atunci când te pregătești pentru un examen, abia așteptă să vină și când vine parcă și-ar mai trebui măcar o zi!

De vînd erau emoțiile pe care atunci nu voiam să le recunoaștem nici față de noi însine, dar care erau vizibile pe fețele tuturor: unii râdeau mai mult ca de obicei, alții deveniseră brusc tăcuți.

Soare, vânt ușor, vizibilitate maximă, nimic nu ne împiedica să vedem și noi cum e acolo! Da. Acolo suns căt mai aproape de cerul albstrău.

Ne-am echipat privindu-ne unii pe alții cu bucurie, ne-am ajustat camaraderestă echipamentul, după care, în zgomotul asurzitor al motoarelor, am păsat în avion. Visul devinea realitate!

Simțeam cum fiecare firisor de păr se „zbârlise”; era o senzație nouă, necunoscută, dar plăcută.

Iarba uscată de sub roțiile avionului a început să alegă din ce în ce mai tare și deodată avionul și-a ridicat botul într-o plutire lină. Emoție și curiozitate! Care era mai puternică nici acum nu mai ștui, se luau la întrecere în sufletul meu! Urcăsem deja destul de mult; totul era inun-

dat de soare și de zgomotul puternic al motorului; noi... nu mai aveam prea mult glas!

Instructorul a deschis ușa și în fața noastră s-a desfășurat o panoramă superbă, vedeam cu alii ochi casele, verdele păduriilor și al ieřibii, drumurile, aerodromul nostru. Și a urmat pasul cel mare: din ușa avionului cu o zvâncire destul de sănătoasă m-am despins de avion. Și pluteam. Aerul îmi văjăia pe la urechi, cerul și pământul mă înconjurau, iar orizontul se îndepărtașe și era și mai frumos. Din această reverie m-a trezit socul deschiderii parașutei care s-a umflat repede deasupra mea legânându-mă usor.

Ce frumos a fost totul și ce rapid și totuși de neuitat! Liberă în tărâia cerului cu brațele întinse ca niște arpi și apoi ca o floare purtată în vânt în leagănul sigur

al parașutei!

Și dacă stau bine să mă gândesc, fiecare salt este unic, cu emoții diferite, unul mai frumos ca altul. Ce ziceți, nu încercăți?

Parașutismul este considerat un sport extrem și din acest motiv pregătirea și antrenamentele parașutistilor se fac într-un cadru foarte strict. Este cunoscut faptul că rezistența psihică este dependentă de factori fizici și de factori psihici.

Prima etapă a instrucției de parașutare o constituie pregătirea teoretică și practică de la sol și în zbor în vederea acumulării cunoștințelor și formării deprinderilor necesare executării parașutărilor sau reactualizării acestora pentru cei deja brevetăți. Această perioadă este foarte importantă deoarece antrenarea în special procesele psihice supe-

rioare, stările afectiv-emotională și capacitatele de autoreglare.

În sfârșit apare aeronava. Parașutistii se echipează și urcă în avion: praful și orbește, zgomotul îi asurzește, căldura îi face să transpire și totuși nu par prea mult deranjați de toate acestea, ci ascultă cu atenție ultimele instrucțiuni strigate de instructorul de zbor.

În următoarea etapă se produce decolarea, așezarea în poziția deparașutare a aeronavei și se deschide trapa, aducând noi factori perturbatori: lumina puternică, fluxul de aer, accentuarea zgomotului. Momentul salutului este de cele mai multe ori însoțit de un strigat, asemănător celui de victorie, dar de fapt el este cel care detensionează psihicul parașutistului. Imediat după părăsirea aeronavei un nou buchet de stimuli se adreseză parașutistilor: gravitația, contactul cu aerul etc. Urmează secundele dinaintea deschiderii parașutet și fiecare își caută cea mai bună poziționare și trage maneta. Deschiderea parașutet este poate cel mai încărcat moment din punct de vedere emoțional din întreaga pregătire a parașutistului, dar această bucurie este întotdeauna însoțită de socul fizic al ridicării bruscă. Senzația euforică a planării este întreruptă de impactul cu solul, care este mai mult sau mai puțin dur, în funcție de experiență.

Teama de zbor apără de la prima oră de instrucție de specialitate, dar dispără cu timpul pentru a reveni și mai puternică înainte de efectuarea fiecarui salt și durează și după ce acesta s-a efectuat. Important este că, indiferent de încărcătura emoțională, parașutistii își păstrează simțul humorului facând „haz de necaz” în permanență. Siguranța și nesiguranța își găsesc locul, pe rând, într-o succesiune nebunească în trăirile parașutistului. Privindu-i cum își dă drumul în neant și cum plutesc către pământ ne dăm seama că indiferent de ceea ce facem nu vom putea să facem suficient pentru a răsplăti efortul deosebit pe care parașutistii și-l asumă.

Parașutisti devin aceia care în urma multiplelor forme de selecție fizică și mai ales psihică reușesc să-și păstreze via dorință de a învăță tot ceea ce li se cere, de a-și forma deprinderi de mânuire a tehnicii și de a-și dezvolta acele calități necesare pentru a putea „zbura” împreună cu ceilalți.

POESIS

De-aș fi un puf de păpădie
În spațiul infinit rătăcitor
M-aș așeza pe-a tale buze
Ca un sărat suav și trecător.

De-ai fi globul pământesc
Precum Atlas mereu eu te-ăs
susține
Și îl-ăs șopti că te iubesc
Te vreau doar pentru mine.

De-ai fi luna argintie
Aș fi cerul instelat
Și îl-ăs șopti pe inserat
Iubire pe vecie.

Cine te iubește
Cine-ți dăruieste
Zilnic un buchet de
flori
Cine te iubește
Cine te trezește
Zilnic c-un sărat în zori
Cine-ți înțelege
starea sufletească
și durerea uneori
Cine te mai ceartă

Cine te împacă
Cine-ți mai dă flori
Cine te iubește
și-ți telefonaază
Într-o zi de zece ori
Cine-ți face ceaiul
Dacă ești răciată
și n-ai poftă uneori
Cine te adoarme
Cu o măngâiere
Fără să te fi iubit???

O, eu nu cer norocul
Nici cer să mă înveți
Ca viața-mi preț să aibă
și moarte-mi să aibă
preț

Ce despre om s-a zis
Că-i visul unei umbre
Ori umbra unui vis!
Gabriela

Pe malul unui timp
Ce nu-i al meu,
O clipă m-am privit:
Și nu sunt eu.

Cu toată ființa mea
Te regăesc,
Oricât de mult as vrea
Să nu te mai iubesc.

Atâtă dor...
Nu-ncape în lumina stelelor,
Nu îl cuprinde stăpână mărilor,
N-a fost
și nici nu va mai fi
Atâtă dor...

Mimi

Trăim o viață
Fără ca să știm
Că trebuie să ne
iubim
Cât trebuie să nu
urâm
Privind
stele și la lăună
scriem celor dragi
scrisori
Alergând după
himere
Până dincolo de nori

Mimi

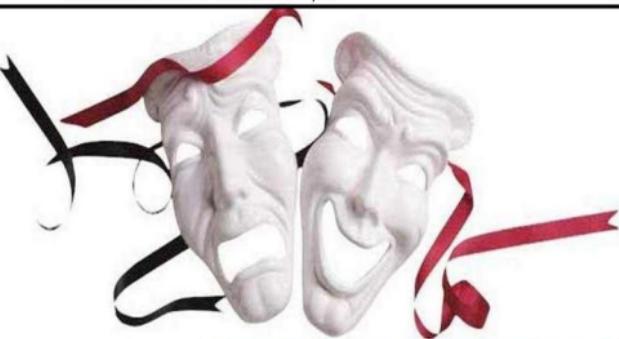
Trăim... visăm...
iubim
însă uităm sublima
datorie
A vietii noastre... să
fim tandrii...
Iar când ne
amintim - e prea
tarziu... MURIM...
Gabriela

*De-aș fi vânt, aș purta pe
aripile mele cântece de
iubire...pentru tine...*
*De-aș fi floare, ti-ăs dăru-i
perlele lacrimilor din zori...*
*De-aș fi val de mare, ti-ăs
aduce în dar scoici...*
*Dar sunt doar OM și nu-ți pot
dăru-i mai mult decât atât.*

Socida

V
Ă
P
L
A
C
E
T
E
A
T
R
U
?

Alin

Parafrâzând una din piesele marelui Will (...Shakespeare), voi încerca să fac un frumos itinerar prin aceasta lume fabuloasă, de o sensibilitate apărute, care este lumea Teatrului.

Cred că fiecare din noi, la un moment dat, a dorit să fie altcineva, un personaj celebru, spre exemplu, și poate mulți dintre noi am și construit acel personaj. Și în acea creație, a rămas ceva din sufletul nostru, din bunătatea noastră.

Cam despre aceste sentimente este vorba și în spectacolul prezentat de Teatrul Mic „Alex și Morris”, de Michael Elkin. Regia spectacolului este semnată de Gelu Colceag.

Alex și Morris ne demonstrează că, mai fiecare ființă umană, sub învelișul de orice fel, ascunde un sămbure de frumusețe, că oricând trebuie păstrată o speranță, că tot timpul avem ceva nobil de dăruit.

Într-un sanatoriu geriatric, își împart camera doi bătrâni, care ar mai vrea să fie ca odinioară și care își trăiesc împreună ultimele anotimpuri. Toate astea, într-o atmosferă de jonglerii verbale ce te fac să râzi cu lacrimi și să plângi în hohote de râs. Cei doi - Alex (Ștefan Iordache), pe cât de orgolios și ursuz, pe atât de vorbăret, și Morris (Mitică Popescu), un introvertit modest - fac schimb de bucurii, de tristeți, de trăiri, de „viață”. Cea care este lantul acestei povești omenești este infirmiera (Dana Dembinski), care reușește să armonizeze lucrurile datorită nesfârșitei sale capacitați de a înțelege, dar și să aducă un moment de senzualitate în lumea celor doi „barbari”.

Textul în sine nici nu se cere a fi o capodoperă, ci pur și simplu un pretext pentru acceptarea analizei, privitul în interior, pentru răscolirea strigătelor și soaptelor din fiecare.

O lacrimă, un zâmbet, o adiere de tristețe fac parte din noi, ne identificăm cu ele. Și când toate acestea sunt dăruite cu talent, de actori cu farmec, inima se înduioșează și poți pleca împăcat sufletește.

Ce frumos este Teatrul!!!!... nu-i aşa?

P.S.: Încă mai sunteți aici????!!!!!! ☺ ☺

Ultimul cuvânt al.... redacției

Când am fost întrebată prima oară dacă vreau să particip la realizarea revistei, nu am fost entuziasmată de idee, probabil pentru faptul că știu căte ceva despre „bătaia de cap” pe care ti-o poate da nașterea unei reviste. Și nu m-am înșelat în ce privește durerea de cap, dar trebuie să admit că provocarea a fost una extraordinară, mai ales din prisma colegilor cu care am muncit tot la cot, toți oameni plini de idei inovatoare și gata să

experimenteze lucruri noi. Cred că nimic nu poate fi mai uman decât să dai tot ce ai mai bun atunci când te angajazi într-un proiect, când alegi un drum. Vorbeam de provocare... A fost un adeverat hop să faci pagini într-un program cu care nu esti familiarizat, dar, cred eu, sunt foarte puține lucruri în lumea asta pe care nu le poți face când lucrezi în echipă și nu ca aceea de la comunicare cu săpte căpitani și un vâslaș. Și pentru a vă face o imagine a ceea ce am trăit în ultimele zile alături de colegii de „redacție”, v-am adaptat o poezioară: „Pornești-nouă la muncit și eu «sergenta» zece/ Și nu era zău nimănui atunci penelul rece./ Și noi am scris, am redactat și apoi am pus în pagini/ Trăiri, dorințe și idei și câteva imagini./ Și fiindcă acesta le-a rolul, spun ce-i de spus, dispar apoi./ Ei pun doar faptele-balanță, judecătorii sunteți voi”. (Redacția)

SNG

SCOALA
NATIONALĂ DE GREFIERI

În serviciul justiției!

Bd. Regina Elisabeta Nr.53,
Sector 5, București,
România

Tel: +40 (21) 407.62.09;
Fax: +40 (21) 315.38.17;
www.grefieri.ro

REVISTA Grefieru'

Laboratorul informatică
etaj 4 și 5

Coordonator
Tania Bădin

Redactori

Anca, Adrian, Alin, Claudia,
Daniela, Robert, Irina²,
Izabela, Florentina, Nicu²,
Teodora, Dorina, Silviu,
Ramona, Mimi, Florina, Gabi.

Colaboratori
Și tu poți fi!!!

AŞA CUM ZĂPADA SE ADUNĂ
CU FIECARE FULG CERNUT DE SUS
ÎN FIECARE ZI CE O SA VINA,
UN GÂND BUN E O BUCURIE ÎN PLUS.

SPERAM SĂ VĂ ÎNSPIRE GÂNDUL NOSTRU
CHIAR DE PARE UN EFORT ÎN PLUS
SA CĂUTAȚI ÎNĂUINTRUL VOSTRU, CU BUNĂVOINTA.
UN CUVÂNT CE MERITA SĂ FIE SPUS.
SÎ DACA ATATEA GANDURI SE ADUNĂ
SÎ VOM AVEA CU TOȚII CEVA BUN DE ZIS
ACTIUNILE NOASTRE ÎMPREUNĂ
VOR FACE NOUL AN CEVA FRUMOS, DE NEDESCRIS.

VĂ URĂM UN AN NOU PLIN DE ÎMPLINIRI
REDACTIA

© Luca Nicu